



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobce: **Q. T. H.**, narozen „X“, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
t. č. ve Věznici Bělušice, Bělušice 66, 435 26 Bečov,
zastoupen Mgr. Petrem Dvořákem, advokátem,
Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 7. 2019, č. j. MV-82935-4/SO-2019,

takto:

I. Žaloba **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 11. 7. 2019, č. j. MV-82935-4/SO-2019, jímž Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 17. 4. 2019, č. j. OAM-517-18/ZR-2019. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zrušil platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu a podle § 77 odst. 3 téhož zákona mu stanovil lhůtu k vycestování z území v délce třiceti dnů od právní moci rozhodnutí, případně od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Žalobce se současně domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že v řízení vedoucím k vydání napadeného rozhodnutí byla zvláště závažně porušena ustanovení o řízení, neboť žalovaný v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci a napadené rozhodnutí v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu není řádně odůvodněno zejména ve vztahu ke své přiměřenosti, což implikuje rovněž porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť žalovaný nedbal oprávněných zájmů žalobce a jím přijaté řešení neodpovídá okolnostem případu. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spatřoval žalobce v tom, že žalovaný řádně nevypořádal uplatněné odvolací námitky, a to zejména v otázce přiměřenosti rozhodnutí a možného rozporu s mezinárodními závazky České republiky, pokud jde o zrušení povolení k pobytu otce rodiny, který má na území partnerku s nezletilým potomkem. Podle žalobce nebylo jednoznačně prokázáno naplnění důvodu pro zrušení povolení k pobytu, správní spis neobsahuje jednoznačný důkaz o naplnění skutkové podstaty umožňující zrušení povolení k pobytu a napadené rozhodnutí je v tomto ohledu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce podotkl, že ve správním řízení byla porušena jeho práva a práva jeho rodiny, zejména partnerky, pokud jde o účast na řízení. Vysvětlil, že správnímu orgánu doložil, že na území České republiky žije jeho partnerka, nezletilá dcera a část jeho rodiny. Zdůraznil, že minimálně partnerka může být ukončením jeho pobytu dotčena na svých právech a pro takový případ je nezbytné, aby tyto osoby byly přibrány jako účastníci řízení, což je podle žalobce i obvyklou praxí žalovaného. Jeho argumentaci, že rodinný příslušník nemůže být zrušením povolení k pobytu jiného dotčen na svých právech, označil žalobce za rozpornou s definicí účastenství podle správního řádu.
3. Podle žalobce je v příkrém rozporu s ústavním pořádkem, že správní orgány neposoudily přiměřenost rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu. Podotkl, že absence výslovného příkazu v zákoně na této povinnosti nic nemění, a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Azs 422/2017. Připomněl, že na území České republiky trvale žije již velice dlouho, a to společně s partnerkou a dcerou, která se zde narodila a pro niž je Česká republika jediným domovem. Žalobce konstatoval, že celá rodina je zde plně etablována, jeho partnerka tu podniká a oddělení otce od rodiny by bylo jednoznačně nepřiměřeným opatřením. Dodal, že po zrušení povolení k pobytu nemá možnost si pobyt upravit jinak a musí z území vycestovat, tudíž má napadené rozhodnutí fakticky stejný důsledek jako správní vyhoštění s tím, že by zcela zničilo jejich rodinný život. K tomu žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 As 68/2012 a akcentoval v něm uvedené faktory, které je třeba brát v potaz při posuzování intenzity zásahu do soukromého a rodinného života cizince. Uvedl, že jeho vazby

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

k domovskému státu jsou téměř nulové, zatímco v České republice má celou rodinu, o kterou se při pobytu na svobodě řádně stará. Správní orgán prvního stupně podle žalobce v rozporu s § 52 správního řádu neprovedl důkazy podstatné pro zjištění skutečného stavu věci, a to zejména výslech žalobce a jeho rodinných příslušníků k otázce přiměřenosti rozhodnutí a jeho možného rozporu s mezinárodními závazky. V souvislosti s opomenutými důkazy žalobce zmínil nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 50/03, III. ÚS 258/99, II. ÚS 124/97 a III. ÚS 61/94. Doplnil, že výslech manžela (*patrně myšleno partnerky, pozn. soudu*) by byl důkazem, který by osvětlil celou situaci. Uzavřel, že pokud správní orgán na zjištění skutkového stavu rezignuje, navržené důkazy neprovede a svůj postup náležitě neodůvodní, je vydané rozhodnutí nepřezkoumatelné.

4. Žalobce dále namítal porušení § 51, § 53 odst. 6 a § 54 správního řádu, neboť správní orgán prvního stupně prováděl dokazování mimo ústní jednání, aniž by o tom žalobce včas vyrozuměl. Konkrétně podle žalobce správní orgán učinil závěr o nutnosti uložení správního vyhoštění [*žalobce měl patrně na mysli zrušení platnosti jeho povolení k trvalému pobytu, pozn. soudu*] na základě listinného důkazu, který si obstaral. Žalobce však neměl možnost se dokazování mimo jednání účastnit ani možnost vznášet proti důkazu a jeho provedení námitky. V tom žalobce spatřoval zkrácení svých práv takovým způsobem, že to mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Zdůraznil, že byla naplněna podmínka pro zrušení platnosti žalobcova povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující tři roky, konkrétně v délce osmi let, což bylo prokázáno příslušnými rozsudky. Skutkový stav považoval žalovaný za dostatečně zjištěný. Konstatoval, že členové žalobcovy rodiny nemohli být pokládáni za účastníky řízení podle § 27 odst. 1 písm. b) a odst. 2 správního řádu, neboť řízení se přímo a bezprostředně týkalo pouze žalobce a členové jeho rodiny mohli být dotčeni jen nepřímě. K tomu žalovaný odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 77/2009 a 8 As 40/2013. Podle žalovaného v případě zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců nemají správní orgány povinnost posuzovat dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, tudíž správní orgány neměly ani povinnost k tomu provádět dokazování. V této souvislosti žalovaný citoval rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Azs 288/2016, 1 Azs 377/2018 a 9 Azs 218/2015 a dodal, že se navíc zásahem do soukromého a rodinného života žalobce zabýval na stranách 6 až 8 napadeného rozhodnutí. Podotkl, že nebýt jednání samotného žalobce (spáchání úmyslných trestných činů) nebyl by dán důvod pro vydání napadeného rozhodnutí. Tím, že žalobce páchal úmyslnou trestnou činnost, musel si být podle žalovaného vědom toho, že důsledky jeho jednání ohrožují jeho soukromý a rodinný život i samotné oprávnění k pobytu na území.
6. K namítanému porušení § 51 a § 53 odst. 6 správního řádu žalovaný poznamenal, že tento zákon ponechává volbu, jakým důkazním prostředkem bude proveden důkaz, na správním orgánu. Vysvětlil rozdíl mezi pojmem důkaz a důkazní prostředek a konstatoval, že důkaz listinou se provádí odlišně podle toho, zda se tak činí v přítomnosti účastníků, či nikoli. V prvním případě správní orgán listinu přečte nebo sdělí její obsah, zatímco ve druhém Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

případě důkaz listinou vyhodnotí a učiní o tom záznam do spisu. Žalovaný zdůraznil, že žalobce byl se spisovým materiálem plně seznámen, a správní orgány tak postupovaly plně v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu.

Posouzení věci soudem

7. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný nesdělili soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byli ve výzvě výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
8. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty od doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
9. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že žalovaný řádně nevypořádal uplatněné odvolací námitky a že nebyl náležitě odůvodněn postup spočívající v neprovedení navržených důkazů. Soud prostudoval napadené rozhodnutí a shledal, že žalovaný se odvolací námitce týkající se posouzení přiměřenosti rozhodnutí podrobně věnoval na stranách 5 až 9 napadeného rozhodnutí, kde s poukazem na aktuální soudní judikaturu konstatoval, že v případě zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců nemají správní orgány povinnost posuzovat dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Žalovaný zdůraznil, že žalobce byl odsouzen k trestu odnětí svobody přesahujícímu osm let, tudíž žalobcovo nezákonné jednání dosahovalo intenzity narušení veřejného zájmu opravňující i k velmi závažnému zásahu do jeho soukromého a rodinného života i života jeho rodinných příslušníků. Podle žalovaného si žalobce musel být vědom toho, že důsledky jeho úmyslné trestné činnosti ohrožují jeho soukromý a rodinný život i samotné oprávnění k pobytu na území. Žalovaný proto vyslovil, že zrušení platnosti žalobcova povolení k trvalému pobytu není v rozporu s čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikované jako sdělení č. 209/1992 Sb.). Dodal, že je na žalobci, aby po zrušení tohoto povolení našel cestu k pravidelným kontaktům se svými dětmi, družkou a dalšími blízkými osobami s tím, že žalobce může se členy své rodiny pobývat ve Vietnamu, neboť se jedná o osoby vietnamského původu, nebo může požádat o nižší bytové oprávnění. Toto odůvodnění považuje soud za naprosto dostačující a připomíná, že k otázce přiměřenosti rozhodnutí z hlediska jím vyvolaného zásahu do soukromého a rodinného Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

života žalobce se ve svém rozhodnutí vyjádřil také správní orgán prvního stupně, který vysvětlil, proč v daném případě nedochází k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, ani k porušení Úmluvy o právech dítěte. Směrem k žalobci soud podotýká, že správní řízení v prvním stupni a odvolací řízení tvoří dohromady jeden celek a totéž platí i pro rozhodnutí vydané v prvním stupni a rozhodnutí o odvolání (zásada jednotnosti). Při současném zohlednění argumentace správního orgánu prvního stupně a žalovaného proto soud dospěl k jednoznačnému závěru, že otázka přiměřenosti rozhodnutí o zrušení platnosti žalobcova povolení k trvalému pobytu i otázka jeho možného rozporu s mezinárodními závazky České republiky byly ze strany správních orgánů vypořádány naprosto komplexně a přezkoumatelně.

11. Soud nepřisvědčil ani žalobcovu tvrzení o tom, že správní orgány neodůvodnily, proč neprovedly navržené důkazy. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce v průběhu řízení navrhl jediný důkaz, a to v rámci vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 16. 4. 2019 – jednalo se o výslech žalobcovy partnerky (bez bližší identifikace) ke zjištění otázky přiměřenosti rozhodnutí o zrušení platnosti žalobcova povolení k pobytu. Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí konstatoval, že tomuto důkaznímu návrhu nevyhověl, neboť výslech žalobcovy partnerky je zcela nadbytečným úkonem v řízení, kde se přiměřenost rozhodnutí ve vztahu k dopadu do soukromého nebo rodinného života neposuzuje. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí na straně 3 uvedl, že správní orgán prvního stupně zjistil stav věci v souladu s § 3 správního řádu a že z hlediska naplnění důvodu pro zrušení platnosti žalobcova povolení k trvalému pobytu byl skutkový stav dostatečně zjištěn z evidence Rejstříku trestů České republiky a z příslušných trestních rozsudků. Žalovaný dále na straně 5 napadeného rozhodnutí potvrdil správnost závěru správního orgánu prvního stupně, že v daném řízení neměl povinnost posuzovat dopad rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života. Soud shledal, že žalovaný sice mohl v odůvodnění napadeného rozhodnutí zopakovat argumenty správního orgánu prvního stupně, proč nebylo třeba provádět další dokazování, nicméně s ohledem na již zmíněnou zásadu jednotnosti považuje soud napadené rozhodnutí za přezkoumatelné. Žalovaný v něm totiž zcela bez výhrad potvrdil správnost postupu i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a sám vyslovil, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně. Tím dal implicitně najevo, že další dokazování ve shodě se správním orgánem prvního stupně pokládal za nadbytečné. Z uvedeného je podle názoru soudu zjevné, že správní orgány neprovedení navržených důkazů zdůvodnily, tudíž v tomto ohledu nelze napadené rozhodnutí považovat za nepřezkoumatelné. Otázka správnosti jednotlivých závěrů správních orgánů již nesouvisí s přezkoumatelností rozhodnutí, nýbrž s jeho zákonností, která bude zkoumána v další části tohoto rozsudku.
12. Vycházejí z těchto úvah soud konstatuje, že napadené rozhodnutí nevykazuje žalobcem namítanou nepřezkoumatelnost, tedy ani tvrzené porušení § 68 odst. 3 správního řádu. Vzhledem k tomu, že správní orgány neopomenuly žádné z navržených důkazů, neboť zdůvodnily, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně a další dokazování by bylo nadbytečné, je podle názoru zdejšího soudu žalobcův odkaz na nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 50/03, III. ÚS 258/99, II. ÚS 124/97 a III. ÚS 61/94 zcela nepřipadný. Zdejší soud dále směrem k žalobci podotýká, že údajná absence důkazu o naplnění důvodu pro zrušení platnosti jeho povolení k trvalému pobytu nemůže způsobit nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů, nýbrž toliko jinou vadu řízení spočívající v tom, že by

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozhodnutí nemělo oporu ve správním spisu. Této otázce se soud bude věnovat v další části odůvodnění.

13. Dále se soud zaměřil na námitku, že ve správním řízení byla porušena práva žalobcovy rodiny, neboť minimálně jeho partnerka může být ukončením jeho pobytu dotčena na svých právech a pro takový případ je nezbytné, aby tyto osoby byly přibrány jako účastníci řízení, což je podle žalobce i obvyklou praxí žalovaného. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že „... žalobce musí tvrdit zkrácení na svých vlastních subjektivních právech, tj. musí jít o subjektivní práva náležející žalobci, nikoliv třetí osobě“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2013, č. j. 8 As 40/2013-27, nebo ze dne 26. 11. 2009, č. j. 5 As 95/2008-73, případně usnesení rozšířeného senátu téhož soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, publ. pod č. 906/2006 Sb. NSS, vše dostupné na www.nssoud.cz). S tímto právním názorem se zdejší soud plně ztotožňuje a dodává, že ani v projednávané věci žalobci nepřísluší namítat údajné zkrácení práv jiných osob, byť žalobci blízkých, neboť nepřipuštění členů žalobcovy rodiny jako účastníků správního řízení nepředstavuje zásah do žalobcových práv. Pokud se tyto osoby cítily nějak zkráceny na svých právech žalobou napadeným rozhodnutím, nic jim nebránilo v tom, aby je samy napadly žalobou, případně aby se již v průběhu správního řízení domáhaly postavení účastníků řízení, což ovšem neučinily. Žalobcovu argumentaci, že správní orgány nerespektovaly definici účastenství podle správního řádu, proto soud vyhodnotil jako irelevantní.
14. K námitce, že nebylo dostatečně prokázáno naplnění důvodu pro zrušení platnosti povolení k pobytu a že správní spis v tomto směru neobsahuje jednoznačný důkaz, soud zdůrazňuje, že platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu byla zrušena podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení platí, že „*Ministerstvo [vnitřně] zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky anebo byl cizinec opakovaně pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.*“ K prokázání tohoto důvodu pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu tedy postačí odpovídající pravomocný rozsudek soudu České republiky.
15. V projednávané věci správní orgány zjistily, že žalobce byl rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 27. 2. 2017, č. j. 53 T 14/2016-439, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 5. 2017, č. j. 12 To 35/2017-531, odsouzen za spáchání zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 3 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“) k trestu odnětí svobody v trvání osmi let a pro výkon trestu byl zařazen do věznice s ostrahou. Tyto rozsudky nabyly ve vztahu k žalobci právní moci dne 30. 5. 2017. Oba zmíněné rozsudky včetně opisu z evidence Rejstříku trestů České republiky k osobě žalobce jsou součástí správního spisu, čehož si právní zástupce žalobce musel být vědom, neboť před vydáním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně do správního spisu nahlédl a s podklady pro vydání rozhodnutí se dne 1. 4. 2019 seznámil. Za dané procesní situace podle názoru soudu neobstojí žalobcova námitka absence důkazů či neprokázání naplnění důvodu pro zrušení platnosti žalobcova povolení k trvalému pobytu. Předmětné pravomocné rozsudky totiž jednoznačně prokazují, že žalobce byl soudem České republiky pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

trestu odnětí svobody v délce osmi let, tj. v délce přesahující tři roky. To znamená, že ve správním řízení bylo mimo jakoukoli pochybnost prokázáno naplnění podmínek § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, a správní orgány tak podle názoru soudu vycházely ze spolehlivě zjištěného stavu věci a dodržely požadavky § 3 správního řádu.

16. Dále se soud zabýval namítaným porušením správního řádu v souvislosti s provedeným dokazováním listinami. Podle § 51 odst. 2 správního řádu platí, že *„[o] provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Tuto povinnost nemá správní orgán vůči účastníkovi, který se vzdal práva účasti při dokazování.“* V § 18 odst. 1 větě první správního řádu je přitom stanoveno, že *„[o] ústním jednání (§ 49) a o ústním podání, výslechu svědka, výslechu znalce, provedení důkazu listinou a ohledání, pokud jsou prováděny mimo ústní jednání, jakož i o jiných úkonech souvisejících s řízením v dané věci, při nichž dochází ke styku s účastníky řízení, se sepisuje protokol.“*
17. K výkladu citovaných ustanovení se již soudy rozhodující ve správním soudnictví opakovaně vyjadřovaly. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 3. 2013, č. j. 1 As 157/2012-40, dostupném na www.nssoud.cz, dospěl k závěru, že *„[s]právní orgán není povinen postupovat dle § 51 odst. 2 správního řádu ..., tj. vyrozumět účastníka řízení o provádění důkazů mimo ústní jednání, jde-li o provedení důkazu listinou.“* Nejvyšší správní soud v této souvislosti dále konstatoval, že *„[s] obsahem listinného důkazního prostředku se může účastník řízení seznámit při nahlášení do spisu, např. v souvislosti se seznamováním se s podklady před vydáním rozhodnutí.“* Zdejší soud se s tímto právním názorem ztotožňuje a dodává, že o provedení důkazu listinou mimo jednání musí být podle § 18 odst. 1 správního řádu vždy sepsán protokol. Podle názoru zdejšího soudu tedy správní orgán prvního stupně nepochybil, pokud neprovedl dokazování za osobní účasti žalobce a ani jej o provádění dokazování nevyrozuměl, neboť obsahem správního spisu byly toliko listinné důkazy. K namítanému porušení § 51 a § 53 odst. 6 správního řádu tedy nedošlo. Za dílčí pochybení správního orgánu prvního stupně lze považovat pouze to, že o provedeném dokazování nevyhotovil protokol. Toto dílčí pochybení však nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ani napadeného rozhodnutí, neboť správní orgán prvního stupně dne 1. 4. 2019 umožnil žalobci (prostřednictvím jeho právního zástupce) nahlédnout do spisové dokumentace a seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobce tak měl možnost nahlédnout do spisu za účelem zjištění, které listinné důkazy si správní orgán prvního stupně pro své rozhodnutí opatřil, vyjádřit se k nim a případně navrhnout jejich doplnění. Žalobce proto podle názoru soudu nebyl postupem správních orgánů na svých právech nijak zkrácen, když případné námitky proti klíčovým listinným důkazům mohl uplatnit poté, kdy se dne 1. 4. 2019 seznámil s podklady pro rozhodnutí. Pouze na okraj soud doplňuje, že správní orgány neprováděly důkaz ohledáním, a proto nemohlo dojít k namítanému porušení § 54 správního řádu.
18. Poté soud přistoupil k vyhodnocení námitek vztahujících se k otázce přiměřenosti napadeného rozhodnutí z hlediska jeho dopadů do žalobcova soukromého a rodinného života. V této souvislosti soud připomíná, že k problematice zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince existuje konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu, podle které *„[u]stanovení § 174a zákona ... o pobytu cizinců ... stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a* Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zákona o pobytu cizinců ...“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, dostupný na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud tedy dospěl k jednoznačnému závěru, že povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí se netýká všech rozhodnutí vydávaných podle zákona o pobytu cizinců, ale pouze některých.

19. Zdejší soud zdůrazňuje, že v případě zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců není v daném zákoně výslovně stanovena povinnost správních orgánů zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života cizince. Nejvyšší správní soud se výkladem tohoto ustanovení zabýval v rozsudku ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, dostupném na www.nssoud.cz, v němž uvedl, že *„... zákonodárce provedenou novelou zákona o pobytu cizinců v případech závažného protiprávního jednání cizince (trestněprávního charakteru) upustil v řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu od dalšího zkoumání přiměřenosti z hlediska zásahu zrušujícího rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života cizince. Podle nynější koncepce zákona o pobytu cizinců tak bude v případě závažné trestné činnosti cizince povolení k trvalému pobytu zrušeno bez ohledu na jeho rodinný či soukromý život.“*
20. V žalobcem zmíněném rozsudku ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29, dostupném na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud shora uvedené úvahy doplnil takto: *„Skutečnost, že zákon o pobytu cizinců výslovně nepředepisuje posoudit přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců do rodinného a soukromého života, na rozdíl od jiných rozhodnutí vydaných podle tohoto zákona, znamená pouze tolik, že zákonodárce typově vyhodnotil dopady takových rozhodnutí do soukromého a rodinného života jako nízké, až zanedbatelné. Nelze však současně ztrácet ze zřetele, že Česká republika je mimo jiné smluvní stranou Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jejíž článek 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Povinnost zvážit přiměřenost dopadu každého rozhodnutí do těchto práv tak vyplývá přímo z Úmluvy.“*
21. Podmínky § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců jsou tedy nastaveny tak, že ve většině případů lze předpokládat, že rozhodnutím o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu z tohoto zákonného důvodu nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince, a tedy k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, takovou situaci však nelze *a priori* vyloučit. Z aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá závěr, že pokud cizinec ve správním řízení výslovně namítal nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod s ohledem na svou konkrétní rodinnou a osobní situaci, měl se správní orgán zabývat otázkou, zda mohlo napadené rozhodnutí představovat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince, a to bez ohledu na to, že zákon o pobytu cizinců v daném řízení posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a tohoto zákona nevyžadoval. Je však třeba zdůraznit, že námitka nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života musí být i dostatečně konkrétní ve vztahu ke specifické situaci cizince, aby byl správní orgán povinen se jí zabývat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016-53, nebo ze dne 13. 12. 2018, č. j. 7 Azs 360/2018-39, dostupné na www.nssoud.cz).
22. Vzhledem k tomu, že žalobce již ve vyjádření k podkladům pro rozhodnutí datovaném dnem 16. 4. 2019 popsal svou rodinnou situaci a namítal nepřiměřenost zrušení platnosti jeho povolení k trvalému pobytu ve vztahu k jeho soukromému a rodinnému životu, což v doplnění odvolání ještě rozšířil o argumentaci článkem 8 Úmluvy o ochraně lidských práv

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

a základních svobod, vznikla podle názoru zdejšího soudu správním orgánům povinnost se přiměřeností dopadů rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života zabývat. Soud shledal, že ačkoli správní orgány tvrdily, že takovou povinnost nemají, ve skutečnosti se přiměřeností rozhodnutí o zrušení platnosti žalobcova povolení k trvalému pobytu zabývaly a své povinnosti beze zbytku dostály.

23. Soud připomíná, že správní orgány nijak nezpochybňovaly žalobcovy rodinné vazby na území České republiky, proto ani nebylo třeba provádět dokazování k osvětlení této situace. Soud proto přisvědčil názoru správních orgánů o nadbytečnosti dokazování výsledkem žalobcovy partnerky. Pokud jde o výslech dalších rodinných příslušníků, soud podotýká, že takový důkaz ve správním řízení navržen nebyl, navíc by šlo rovněž o důkaz nadbytečný, neboť měl sloužit k prokázání intenzity zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života, tj. k prokázání skutečností, které nebyly sporné. Soud proto dospěl k závěru, že správní orgány neporušily ani § 52 správního řádu. Ve vztahu k žalobcovu požadavku na provedení výsledku jeho samotného soud zdůrazňuje, že žalobce měl v průběhu správního řízení dostatek prostoru k tomu, aby uplatnil veškerá svá skutková tvrzení, a to jak po oznámení o zahájení řízení, tak po seznámení s podklady pro rozhodnutí, tak v odvolání, resp. v jeho doplnění, tudíž neprovedením požadovaného účastnického výsledku nemohl být žalobce nijak zkrácen na svých právech.
24. Pokud jde o vlastní přiměřenost dopadů rozhodnutí o zrušení platnosti žalobcova povolení k trvalému pobytu, soud nijak nezpochybňuje skutečnost, že na území České republiky žije žalobcova partnerka T. M. H. N., nezletilé dcery N. A. H. a H. M. H. (soud nepřehlédl, že žalobce v žalobě hovořil toliko o jednom potomkovi, ačkoli ve správním spisu jsou doloženy rodné listy dvou jeho dcer) a další rodina. Soud nerozporuje ani žalobcovo tvrzení, že celá rodina je zde etablována a že žalobou napadené rozhodnutí vyvolá nezanedbatelný zásah do soukromého a rodinného života žalobce i jeho rodiny. Žalobce by si nicméně měl uvědomit, že ze samotné podstaty principu přiměřenosti plyne, že se poměřuje „něco k něčemu“, zde tedy veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život cizince (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, dostupný na www.nssoud.cz). Zdejší soud zdůrazňuje, že se žalobce dopustil natolik závažného protiprávního jednání (přechoval drogy za účelem jejich prodeje, a to ve velkém rozsahu), že zásah do jeho soukromého a rodinného života i do soukromého a rodinného života členů jeho rodiny nelze považovat za nepřiměřený. K obdobným závěrům dospěl ve skutkově i právně srovnatelné věci také Nejvyšší správní soud, a to např. v rozsudku ze dne 27. 3. 2015, č. j. 7 Azs 285/2014-39, dostupném na www.nssoud.cz.
25. Nejvyšší správní soud dále v rozsudku ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, dostupném na www.nssoud.cz, ve vztahu k cizinci, který rovněž spáchal zvlášť závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 trestního zákoníku, za což byl pravomocně odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání šesti let, vyslovil, že „[z]a případný zásah do žalobcova práva na soukromý a rodinný život ... lze považovat skutečnost, že ten již nebude moci pokračovat na území České republiky v soužití s manželkou a dvěma dětmi. S ohledem na délku pobytu žalobce a jeho rodiny na území České republiky je též možné očekávat i narušení dalších sociálních vazeb. Jak v úvahu přicházející varianta praktického odloučení stěžovatele od jeho rodiny, tak možná varianta přesídlení stěžovatelovy rodiny do Vietnamské socialistické republiky proto představují intenzivní zásah do rodinného života žalobce. Na druhou stranu tímto nejsou stěžovatel a jeho Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rodinní příslušníci zcela zbaveni možnosti realizovat společný rodinný život. Nutno doplnit, že ani čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ... neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru vždy nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 2. 1996 ve věci Gül proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94). V této souvislosti bere Evropský soud pro lidská práva v úvahu mimo jiné i případné extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, respektive soukromý život na jeho území. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva přitom vyplývá, že podmínky pro aktivaci extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné (srov. rozsudek ze dne 6. 2. 2001 ve věci Bensaid proti Spojenému království, stížnost č. 44599/98). Z tvrzení žalobce pak v nyní řešené věci nelze nemožnost realizace jeho rodinného života v zemi původu (a to všech členů jeho rodiny) jakkoliv dovodit. Naopak, přestěhování stěžovatele a s ním případně jeho manželky a dětí do Vietnamu a jejich společnému životu tam nic nebrání. ... Stěžovatel si měl a mohl být při páčání natolik závažného úmyslného trestného činu vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení předmětné trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i rovině zákona o pobytu cizinců (srov. např. nálezný Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Žije-li na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům [tohoto] státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo stěžovatele na jeho území pobývat. Stěžovatel tak mohl a měl předpokládat, že svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného pobytového režimu v České republice vedle sebe sama i své rodinné příslušníky, a o to více se měl zavrženíhodného jednání vyvarovat.“

26. S uvedenými závěry Nejvyššího správního soudu se zdejší soud plně ztotožňuje a považuje je za aplikovatelné i v projednávané věci. Z tvrzení žalobce totiž ani v tomto případě nevyplývá, že by realizace jeho soukromého a rodinného života včetně jeho rodiny, jejíž členové jsou všichni vietnamské národnosti, v zemi jeho původu byla zcela vyloučena, jakkoli by to pro ně znamenalo zásadní životní změnu. Stejně tak je možná i realizace rodinného života „na dálku“, zejména prostřednictvím vzájemných návštěv. Ostatně tento způsob vedení rodinného života již v současnosti žalobcova rodina praktikuje, neboť žalobce je ve výkonu trestu, kde jej jeho rodina může toliko navštěvovat. Obě varianty, tj. přesídlení i rodinný život „na dálku“, jsou přitom přirozeným důsledkem žalobcova protiprávního (zavrženíhodného) jednání, neboť žádný stát nemá zájem na tom, aby se na jeho území zdržovaly osoby páčající zvláště závažnou trestnou činnost. S těmito faktory měl žalobce počítat a tím spíše se kriminálních aktivit vyvarovat. Pokud tak neučinil, musí nyní strpět i výše popsané intenzivní zásahy do svého soukromého a rodinného života.
27. Podle názoru soudu není rozhodnutí o zrušení platnosti žalobcova povolení k trvalému pobytu ani v rozporu s dalšími mezinárodními závazky České republiky. Úmluva o právech dítěte (publikovaná jako sdělení č. 104/1991 Sb.), která v čl. 3 stanoví povinnost zohledňovat nejlepší zájem dítěte a v čl. 7 právo dítěte na péči obou rodičů, totiž počítá s oddělením dítěte od rodičů (např. v čl. 9 odst. 4) z rozhodnutí příslušných orgánů státu a na základě platného práva. Soud zdůrazňuje, že v tomto řízení jde o platnosti zrušení povolení k trvalému pobytu, a žalobci tudíž není rozhodnutími správních orgánů

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zabráněno ve styku s jeho dětmi. Bude na žalobci, jak si v budoucnu uspořádá své poměry a rodinný život tak, aby se s nimi mohl stýkat. Česká republika v souladu s čl. 9 odst. 3 Úmluvy o právech dítěte přitom uznává právo dítěte odděleného od jednoho z rodičů udržovat osobní kontakty. Je tak smutným faktem, že pokud dojde k oddělení žalobce a jeho dcer, bude to pouze v důsledku žalobcova závažného společensky škodlivého jednání, za které nese plnou odpovědnost výhradně sám žalobce. Soud nemůže ani přehlédnout, že dcery zůstávají v péči matky, a mají tak zajištěnu péči minimálně jednoho z rodičů, a že již v současnosti musí podstupovat a překonávat dlouhodobé oddělení od žalobce, a to čistě jen z důvodů stojících na straně žalobce, který je ve výkonu trestu odnětí svobody.

28. Lze tedy uzavřít, že napadené rozhodnutí je přiměřené z hlediska svých dopadů do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny. Podle názoru soudu tak nedošlo ani k porušení žalobcem zmiňovaného § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť správní orgány zasáhly do žalobcových práv jen v nezbytném rozsahu a naprosto v souladu s podmínkami stanovenými zákonem o pobytu cizinců, přičemž dbaly na to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu. Napadené rozhodnutí tedy bylo vydáno plně v souladu se zákonem, respektuje základní zásady správního řízení, je dostatečně odůvodněno a nelze mu vytýkat ani nepřiměřenost. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
29. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Ústí nad Labem 10. prosince 2019

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)